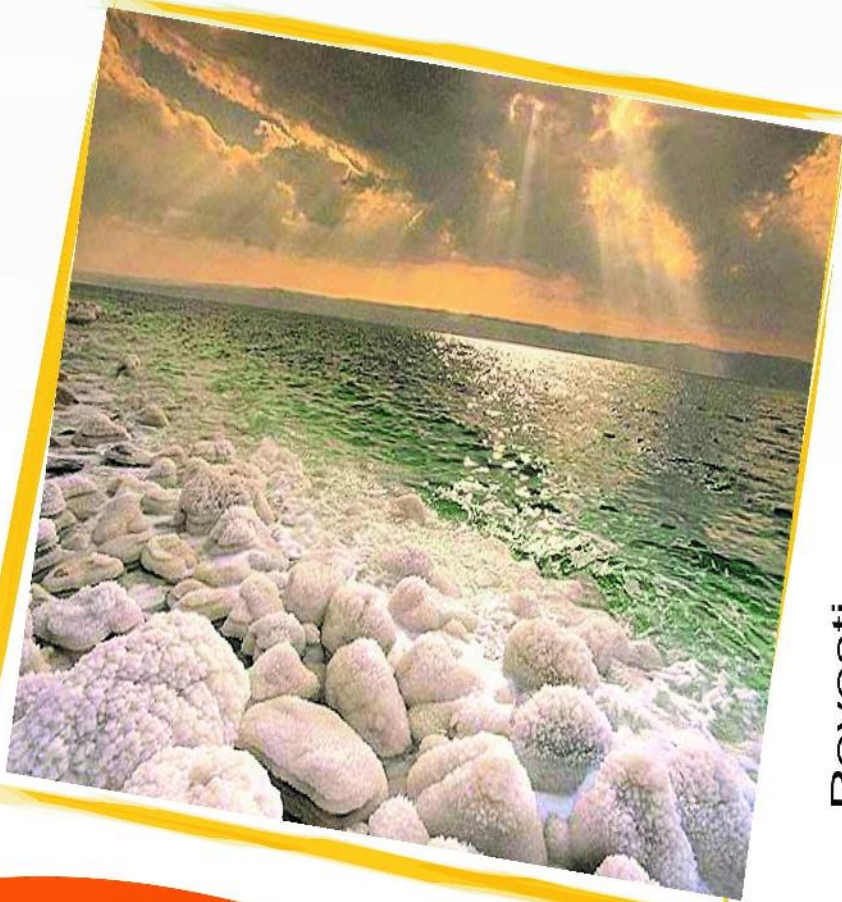

Costel MACOVEI

/

Taina Soaptelor

Povești

Costel MACOVEI

Taina Șoaptelor

Lumen

Iași 2007

Costel MACOVEI
Taina Șoaptelor

Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr 003
www.editorialumen.ro

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:
MACOVEI Costel/Taina Șoaptelor
Costel MACOVEI
Editura Lumen
Bibliografie
Pag. 204
ISBN- 978-973-166-045-5

Costel MACOVEI

Taina Șoaptelor

Lumen

Iași 2007

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Cuprins:

<i>AFLATUL</i>	7
<i>BUSUIOC ȘI ILEANA COSÂNZEANA</i>	37
<i>AMIR ȘI FRUMOASA SAUREA</i>	59
<i>CINEVA</i>	81
<i>ALIOR ȘI TRANDAFIR</i>	93
<i>PRÂSLEA CEL VOINIC</i>	117
<i>TAINA ȘOAPTELOR SAU CELE ZECE POVEȘTE</i>	129

Pagin 1 sat goal inten ionat

Aflatul

A fost odată ca niciodată, așa începeau toate poveștile. Dar povestea noastră va începe cu va fi odată ca niciodată atunci când ea se va termina. Va fi, pentru că ceea ce vreau să vă povestesc încă nu s-a întâmplat. Se va întâmpla poate după ce voi termina povestea. Dar ca orice poveste, care are un început și povestea aceasta are un început. Și ca orice poveste adevărată are și personaje. Eroi pozitivi și negativi care vor țese firul povești, căci din poveste mult mai este.

Oare va fi și Zmeul Zmeilor care va încurca toate ițele și cărările lui Făt-Frumos și a frumoasei lui Ileana Cosânzeana? Căci stau și mă întreb cum poate un om birui răul dacă nu știe pe cine trebuie să învingă? Dar de ce trebuie să fie întotdeauna un învins? Pentru că numai așa putem aprecia cât și cum se întărește omul, căci numai din încercări își trage seva și puterea omul. Dacă nu ar fi probele de foc care să-l călească și să-l întărească ar mai fi el atunci un personaj de poveste? Nu! Ar fi un simplu om ca și noi, care ar duce o viață liniștită: acasă, la birou și iar acasă. Și povestea nu ar mai fi poveste ci o biografie.

Și voi copiii nu vreți să ascultați povestea unui om obișnuit, oameni obișnuși vedeți în fiecare zi pe stradă. Deci povestea noastră va începe cu un împărat și o împărăteasă care se iubeau și se străduiau să pună iubirea lor în toate cele ce le făceau. Dar oricât și-au dorit ei, nu reușeau să aibă un copil. Nu puteau și pace. Atunci, văzând că nu au noroc, au dat veste poveste, că acel care va ști să aducă leacul potrivit pentru ca împărăteasa să aibă copil, va deveni cel mai iubit și respectat om al cetății.

Și au început să vină la curtea împăratului tot felul de doctori, vraci și șarlatani, fiecare dorind să capete ceea ce niciodată nu visară. Dar din toți cei care veneau nici unul nu știa ce să facă pentru ca împărăteasa să poată avea un copil. Supărat, împăratul a dat poruncă mare, ca celui care încearcă și nu reușește să i se reteze capul. În curând, la curtea împăratului nu mai era nimeni care să dorească să încerce. Și așa timpul trecea iar cei doi îmbătrâneau cu o singură dorință: să poată vedea chipul bucălat al unui copil încurcându-le

mustățile și voalurile. Într-o zi, pe la amiază, la curtea împărătească sosi un bătrân, mai bătrân decât moartea și timpul la un loc. Pletele cărunte îi măturau urmele pașilor iar fața se pierdea sub streășina groasă a sprâncenelor. Bătrânul ajunsese până în fața împăratului și se închină după cuviință, păstrându-și spatele drept.

– Să ne trăiești mulți ani, împărate. Am auzit că ai un mare necaz și m-am grăbit cum am putut să vin să te ajut.

– Oare nu ai ajuns prea târziu bătrâne?

– Niciodată nu este prea târziu, Măria Ta!

– Dar știi care este pedeapsa pentru mincinoși?

– Să mai spun Măria Ta, că moartea nu mă mai sperie de mulți, mulți ani?

– Ce trebuie să facem, pentru a ne bucura bătrânețile?

– În primul rând Măria Ta, trebuie să-ți potrivești treburile țării și să lași sfatului toate cele ce are de făcut cât vei lipsi.

– Voi lipsi? Dar unde trebuie să plec?

– Vei pleca împreună cu împărăteasa la Izvorul Alb din Pădurea de Argint; acolo veți găsi o colibă cu tot ce trebuie traiului. Veți trăi o lună încheiată acolo, ca atunci când erați tineri, și veți face în fiecare seara baie în apele izvorului. Vei vedea că la timpul împlinit împărăteasa va naște un cocon cum nu s-a mai văzut. Dar să nu te bucuri prea mult Măria Ta, căci nu vei avea parte de el prea mult. La vârsta bărbăției va pleca în lume și nu va avea liniște și pace până când nu va împlini trei legăminte: să vadă ceva nemaivăzut de ochiul omenească, să facă ceva nemaifăcut de mână omenească și să spună ceva nemaiauzit de urechile omenești, altfel va fi ca și mort. Ei, Măria Ta, te mai încumeți?

– La grea încercare mă pui bătrâne, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și înțelegerea împărătesei om birui și om avea grijă ca puiului nostru să nu i se întâmpile nimic. Asta-i tot ce trebuie să facem?

– Ți se pare puțin lucru Măria Ta?

– Dacă toate acestea se vor adevăra, vei fi cel mai iubit și respectat om din împărăția mea. Vei fi sfetnicul meu de taină și vei avea cheile visteriei pe mână.

– Măria Ta, știi că nu-mi mai trebuie nici bogății și nici putere, dar încă odată te întreb: te încumeți?

– Da moșule. Mă voi sfătui cu împărăteasa și voi pune treburile la rostul lor cu Sfatul țării și în următoarele zile vom pleca la locul de taină și bucurie a bătrâneților noastre.

– Să trăiești mulți ani Măria Ta, mai zise bătrânul și se pierdu într-o lumină orbitoare ce se topi în colțurile încăperii.

Împăratul se frecă la ochi și se întrebă ce minune mai fusese și asta, dar nu pentru mult timp. Se ridică de pe tronul împărătesc și porni val-vârtej către iatacul împărătesei. Deschise ușa răsufând greu și se apropie de gherghelul împărătesei.

– Dar ce se întâmplă Măria Ta? întrebă împărăteasa ridicându-se speriată.

– Doamnă, am aflat secretul.

– Ce secret?

– Cum mă auzi și cum te aud. Am aflat ce trebuie să facem pentru a avea un cocon.

– Cine știe ce bazaconie ai mai aflat Măria Ta.

– Nu e nici o bazaconie. Trebuie doar să mergem în Pădurea de Argint la Izvorul Alb, să trăim acolo o lună ca în timpul tinereților noastre și vom fi miluiți.

– Sigur nu vrea cineva să te atragă într-o cursă, Măria Ta?

– De ce ar face-o?

– Ca să-ți ia sceptrul și tronul.

– Cel ce mi-a spus secretul nu mai are nevoie nici de una, nici de alta?

– De ce? L-ai omorât?

– Nu, Doamna mea, a fost o minune. A dispărut într-o lumină strălucitoare când a terminat ce avea de spus. Ori a fost un sfânt ori chiar bunul Dumnezeu, nu știu.

A două zi chemă Sfatul țării și după ce se încredință că-i fuseseră înțelese poruncile, puse slugile să-i pregătească alaiul de drum. Și plecă împăratul cu împărăteasa și peste tot erau întâmpinați de curteni și supuși, cu mic cu mare, urându-le împlinirea dorințelor și o întoarcere grabnică, căci se dusese vestea că împăratul va avea un urmaș. Și merse alaiul zi de vară până-n seara că din poveste încă mult mai este, până ajunse la marginea Pădurii de Argint. Dar oricât s-au chinuit curtenii și vizitii, alaiul nu putu merge mai departe. Văzând această minune, împăratul își luă de mână împărăteasa și numai cu o bocceluță plecă în adâncul pădurii pe o cărare poleită cu frunze de argint. La amiază când se așezară osteniți pe un buștean văzură într-o poiană pestriță o căsuță poleită cu argint, cu ușa larg deschisă. Se ridicară și porniră către ea. La marginea poienii văzură izvorul ale cărui unde erau albe ca laptele.

– Iată Doamna mea, locul nostru ascuns de ochii lumii.

– Și ce vom mânca Măria Ta?

– Dacă Dumnezeu a voit să ajungem aici înseamnă că nu vom muri de foame. Voi vâna, voi prinde pește, vom găsi ciuperci și alte fructe și nu vom muri de foame.

– Facă-se voia ta, Maria Ta.

– Facă-se voia Domnului, Doamna mea.

După ce s-au ospătat cu ce aveau în boccea s-au așezat în fața casei pe prispă, așteptând să apună soarele. Casa era destul de primitoare și au găsit în ea tot ce le era de trebuință pentru un trai îndestulat. După apusul soarelui, împăratul și împărăteasa au ieșit să se îmbăieze în apele izvorului. Apa era rece ca gheața dar porunca era porunca. Din ziua următoare, împăratul a plecat la vânătoare, venind în fiecare zi cu ceva vânat pentru masă. Dacă în prima seară apa fusese rece, încetul cu încetul nu au mai băgat de seamă și zilele treceau senine și fără de griji. Într-o bună dimineață împărăteasa îl opri pe împărat și îi mărturisii că rămăsese grea. Bucuria lor era peste poate și nu mai știau ce să zică și ce să facă. Se închinară și mulțumiră Domnului pentru că le ascultase rugile și-și găsiseră și ei rostul pe lume. Mai rămaseră câteva zile pentru că le venea greu să se dea plecați din acel loc de vis dar într-o bună zi își luară bocceaua

și porniră înapoi către locul unde îi aștepta alaiul. Mare le fu mirarea când văzură toată Curtea adunată la marginea pădurii. Abia apoi aflară că se scurseseră trei luni de când plecaseră și de câte ori încerca cineva să plece după ei i se încurcau cărările și se trezea iar la marginea pădurii de unde plecase. Abia atunci un slujitor plecase și anunțase Sfatul Țării și astfel se adunase toată Curtea la marginea pădurii, neștiind ce să facă.

Împăratul le povesti ce se întâmplase în pădure și le dădu vestea cea bună, după care, porunci ca trei zile și trei nopți să curgă băutura și să fie mâncare pentru toți trecătorii ca să se bucure și ei de bucuria lor. Apoi trimise cărți la toți vecinii invitându-i la botezul pruncului ce se va naște. Împărăteasa nu mai putea de bucurie și abia ajunsă înapoi la palat începu să pregătească tot ce trebuie unui prunc. La vremea convenită, împărăteasa născu un cocon cum nu se mai văzuse pe lume: pielea albă ca laptele, părul de aur curat, ochii ca albastrul cerului și o fețișoară cum numai pruncii pot avea și ca o minune, pe fiecare umăr avea câte o frunzuliță de argint. Bucuria împăratului era fără de margini, dar toată împărăția se bucura de o așa minune și toți supușii ridicau rugă de bucurie pentru milostenia cerească.

Din toate zărilor lumii începură să sosească oaspeți la curtea împăratului, care mai de care cu daruri pentru micul prunc. O săptămână încheiată dură ospățul și poate că ar fi ținut mai mult dacă oaspeți nu ar fi pornit fiecare pe la casele și treburile lor. În prima noapte după botez împărăteasa se trezi cuprinsă de spaimă auzind șușoteli în colțul unde era leagănul pruncului. Ciuli urechea și ascultă tot ce spuneau cele trei ursitoare. Dacă la primele două, care îi urau tot ce era mai bun pe lume inima împărătesei se umplu de bucurie, urarea celei de-a treia ursitoare îi puse sufletul pe jar: să nu aibă liniște și pace până când nu va împlini cele trei legăminte. Acestea fuseseră cuvintele care i se înfipseră ca un cui înroșit sfredelindu-i inima.

În tot acest timp, chelăreasa plecă într-o zi la pădure după arome și buruieni și într-o poiană, dintr-o scorbură auzi un scâncet. Se apropie tiptil și găsi un copil cum numai noaptea putea fi de

frumoasă. Pielea albă ca laptele, părul negru cărbune și ochii ca doi luceferi strălucitori. Așteptă cât așteptă și când văzu că nu vine nimeni la copil îl luă și porni spre casă. Bucuria ei era foarte mare căci nici ea nu avusese parte de copii toată viața. Împărăteasa se bucură aflând că băiatul ei va avea un tovarăș de joacă și o întrebă pe mamă ce nume să-i pună căci voia ea să boteze copilul. Atunci chelăreasa, cu lacrimi în ochi de mulțumire, spuse că singurul nume care se potrivea era Aflatul. Căci îl aflate într-o scorbură ca să-i bucure bătrânețile.

Și creștea Făt-Frumos într-o zi ca și alți copii dar pe cât creștea se făcea mai frumos, mai vânos și mai priceput în toate cele dar nici cu Aflatul nu-mi era rușine. Nu era meșteșug care să nu-l stârnească, nu era armă pe care să nu o mânuiască și nu era sfat la care să nu spună și el ceea ce credea. Toți se minunau de istețimea, îndemânarea și înțelepciunea sa. Toți curtenii se mândreau cu el și erau fericiți că Dumnezeu îi blagoslovese cu un cârmuitor înțelept și cutezător iar în Aflatul toți vedeau mâna dreaptă a viitorului împărat. Peste tot erau împreună.

Dar în tot acest timp, împăratul strânsese la curte într-o casă de taină cei mai vestiți și înțelepți cărturari care trebuiau să găsească răspuns la cele trei legăminte pe care trebuia să le îndeplinească prințul. Dar oricât se chinuiau aceștia nu putea găsi răspuns celor trei întrebări. Anii treceau iar Făt-Frumos creștea aducând bucurie întregii împărății și mare nacaz bătrânului său tată. Acum împăratul și-ar fi dorit ca prințul să rămână mereu copil, dar știa că nu se poate să dea timpul înapoi.

Într-o zi prințul îl lua pe Aflatul ca tovarăș de drum și plecă la vânătoare. Nici nu ieșiră bine pe porțile cetății că Aflatul îi spuse:

– Măria Ta, nu știi dacă facem bine, dar simt că nu am pornit la drum bun. Mai bine ne-am întoarce și am lăsa pe altădată vânătoarea.

– Ce e cu tine Aflatule? De unde teama asta pe care nu o cunosc?

– Simt că acest drum va fi ca și drumul plângerii și bucurie nu vei avea.

– Acum cea mai mare bucurie a mea este să pot vâna. Așa că nimic nu mă va putea întoarce din drum. Vom vâna și apoi ne vom întoarce la curte luându-ne viața de unde am lăsat-o.

Merseră ce merseră cei doi voinici dar prin toate pădurile pe unde treceau vedeau vânatul și îl lăsau în pace. La întrebările nerostite ale Aflatului, Făt-Frumos răspuse că încă nu găsisese vânatul pe care îl căuta. Treceau zilele și Făt-Frumos tot mai căuta, negăsindu-și pacea. Tot timpul era cu gândul dus, căutând motivul neliniștii sale. De multe ori, Aflatul încerca să afle ce-l mistuie pe prinț dar acesta tăcea, plecând capul. Nu știa nici el răspunsul. Într-o dimineață, în aburii zorilor, prințul zări argintul tremurat al frunzelor și inima începu să-i bată.

– Ei Aflatule, cred că aici am să găsesc ceea ce căutam. Tu o să rămâi aici la poalele pădurii să faci focul și să pregătești de mâncare iar eu o să intru în pădure să găsesc vânatul care m-a adus până aici.

– Mai bine intrăm amândoi să vedem ce vom găsi.

– Nu Aflatule, vom face așa cum am zis. Nu stau mult și știu că nu-mi e frică de nimic pe lume.

– Bine Măria Ta.

Prințul descălecă și se afundă în desișul pădurii. Vântul bătea molcom făcând să cânte frunzișul pădurii. Păsările își cântau bucuria și totul era înconjurat de pace și liniste. Merse prințul cu arcul pregătit dar nici un vânat nu-i stârni dorința. Ajunse la o poiană în mijlocul căreia se afla o căsuță poleită de argintul pădurii. În ușă era o bătrână, bătrână ca însăși vremea, care duse mâna streășină la ochi căutând către fiul de împărat.

– Ei bată-te să te bată norocul voinicule, da ce vânt te aduce pe aici pe la mine?

– Sărut mâna mătușă. Dorul de vânătoare m-a împins până aici și dacă nu intram în pădure nici nu știam că este suflet de om prin pustietățile astea. Dar ce faci aici mătușă?

– Ce să fac fătul meu. Ia, aici îmi duc zilele câte mi-a lăsat Dumnezeu. Am vrut să mă trag și eu într-un sat, dar nu am putut rămâne și m-am întors. Dar poate că ți-e foame sau sete?

– Nu, mătușă, nu-mi este. Dar ia spune te pot ajuta cu ceva?

– Ce să spun voinicule, dacă ai vrea să strângi câteva legături de vreascuri mult bine mi-ai face.

– Imediat mătușă.

Făt-Frumos lepădă arcul și porni în pădure după vreascuri. Strânse câteva legături bune și le aduse lângă căsuța bătrânei, aranjându-le la locul lor. Ba mai tăie și câteva trunchiuri aranjându-le să-i fie bătrânei la îndemână. Aceasta ieșii cu o cofă de apă rece.

– Uite voinicule, amu chiar că trebuie să-ți fie sete.

– Sete mi-ar cam fi, dar aș vrea să mă răcoresc un pic.

– Păi n-ai decât să te duci în spatele casei și ai să vezi o bulboană în pâraul meu. Acolo poți să te răcorești.

Făt-Frumos se duse în spatele casei și găsi pâraul cu apele albe ca laptele. Se dezbracă și intră în apele reci ca gheața. Se afundă în unde uitând de căldura ce-i încingea sufletul și trupul. Lăsă ca apele să-i curețe toată sudoarea și se pregătea să iasă din apă când văzu o cadră prinsă într-un păienjeniș de rădăcini și uscături aduse de apă. Se întinse și luă cadra și deodată sufletul îi fu cuprins de o dulce fericire. Din tablou îi zîmbea chipul unei fecioare cum nu mai văzuse ochiul omenesc. Dacă nu ar fi auzit glasul bătrânei poate că ar fi rămas o veșnicie privind chipul din cadră. Ieși din apă și se îmbracă la repezeală, strângând cadra la piept. Ajuns în fața bătrânei o întreabă dacă poate ști al cui este chipul acela.

– Fătul meu, grea întrebare mi-ai pus. Din câte se vede nu e chip pământean, dar ca să-ți spun al cui e n-aș putea. Cred că numai singur poți afla răspunsul. Sfatul meu e că, dacă ții la viață să uiți acest chip, dacă nu atunci nu-ți rămâne decât să pleci în lume până la capătul ei și doar acolo, pe tărâmul zmeilor poate vei afla răspunsul.

– Sărut mâna mătușă. Am plecat. Acum știu ce am de făcut.

– Ce faci fătul meu?

– Plec în lume să-mi aflu aleasa inimii.

– Poate că ar trebui să uiți acest lucru. Mai bine nu te lăsam să te răcorești în bulboană. Îmi plânge inima când mă gândesc ce te așteaptă, dar până la urmă tu decizi.

– Așa e mătușă. Voi pleca chiar până la capătul lumii dacă trebuie să o aflu.

– N-am ce să-ți dau fătul meu, dar când ți-o fi mai greu să te gândești la mine și poate te-o ajuta. Uite ține, în năframa asta sunt câteva feluri de semințe. Sigur o să-ți ajute cândva.

Făt-Frumos își luă ziua bună și plecă spre marginea pădurii unde îl aștepta Aflatul. Drumul părea mai ușor și mai greu totodată. Era ușor pentru că-și simțea inima ușoară, era greu pentru că ar fi vrut să poată zbura până la capătul lumii la aleasa inimii lui. Pe seară ajunsese la focul de tabără. Aflatul îl întrebă cu îngrijorare ce s-a întâmplat de a zăbovit atât de mult în pădure. Făt-Frumos îi arătă cadra și îi povesti cum o găsisese. Vorbea cu atâta înflăcărare încât Aflatul abia putea să-l urmărească. Mâncară și apoi se culcară, prințul nu putu să doarmă nicicum. Dimineața devreme, Făt-Frumos deja zgândărea focul încălzind bucatele. Aflatul se ridică, frecându-se la ochi.

– Da știu că devreme te-ai mai trezit Măria Ta. Ce nu ți-a priit?

– Totul și nimic. Am stat toată noaptea și m-am gândit ce ar fi mai bine de făcut. Astăzi ne vom despărți, tu te vei înapoia la Curte și vei povesti împăratului și împărătesei că eu am plecat să-mi caut aleasa, iar eu voi pleca în lumea largă până o voi afla. Să știi că înapoi fără ea, eu nu mă întorc. Și ca să ai vești de la mine, în fiecare seară să te uiți la această năframă. Când se va îngălbeni să știi că îmi este greu iar când se va înroși să știi că m-am dus dintre cei vii. Dar orice s-ar întâmpla trebuie să rămâi la Curte să le fi sprijin la bătrânețe părinților mei. Știu că nu o să-ți fie ușor dar așa am hotărât.

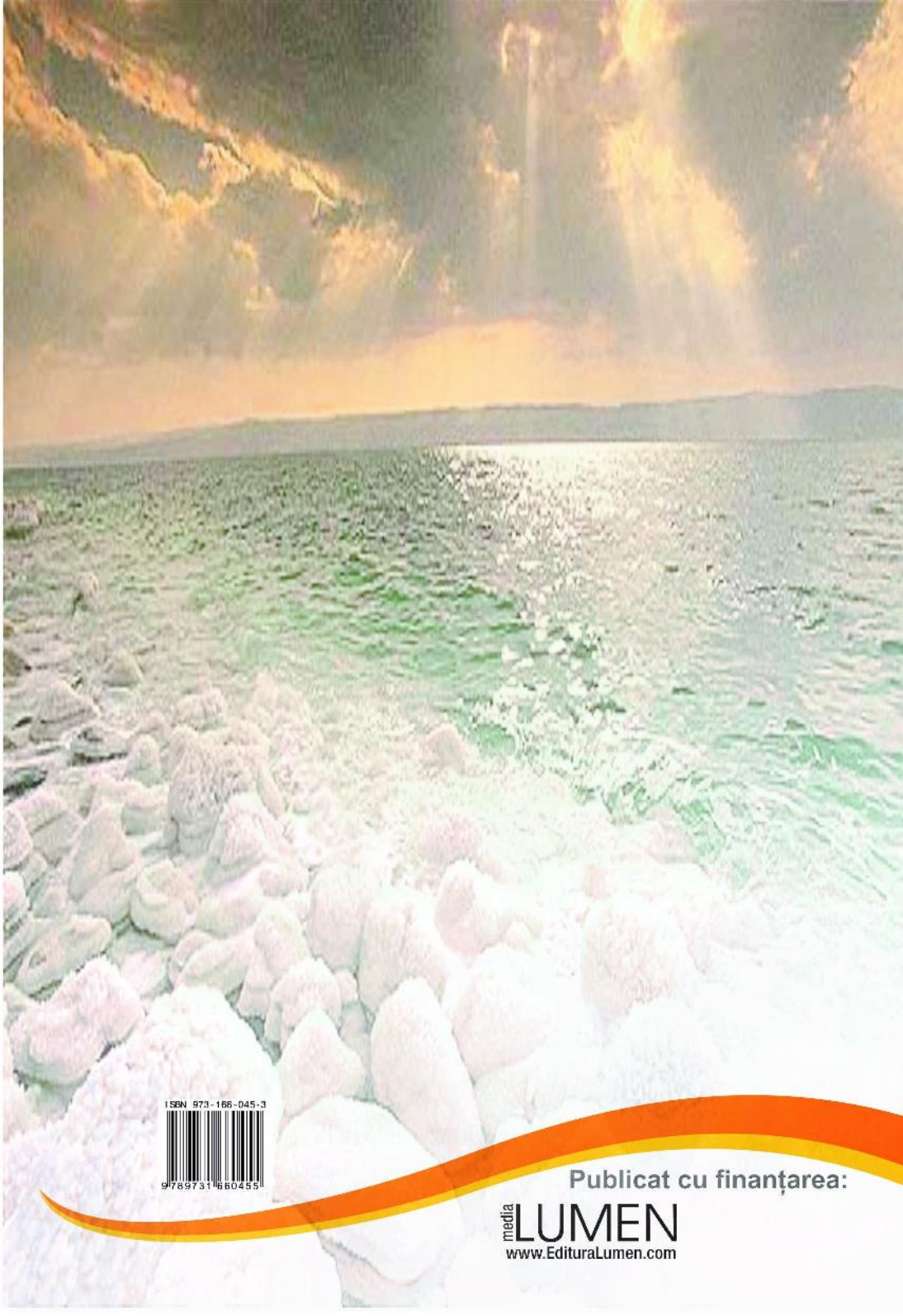
– Măria Ta, lasă-o încolo de cadră. Hai să ne întoarcem și s-o găsi o fată crăiasă și pentru Luminația ta. De ce să-ți ostenești zilele prin cele coclauri sălbătice și pustii?

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

ISSN 973-166-045-3

9 789731 660455

Publicat cu finanțarea:

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com